

[Ragnhild Andersen.]

imødekomme de krav, der er fra sted til sted, også om statslige værkstedsskoler, dér hvor der er behov for dem.

Når jeg nu siger flere penge, lad mig så minde om, at det ikke er et synspunkt, som alene vi har, at der ofres for lidt her i landet på ungdomsuddannelsen. Næstformanden i LO, Einar Nielsen, udtalte den 20. marts i år i en radiodiskussion følgende — jeg beder om formandens tilladelse til et citat —:

„Jeg drister mig til at sige, at i forhold til Sverige er det klatskillinger, der ofres på den danske ungdoms faglige uddannelse. De tal, jeg har for mig, viser, at udgifterne i 1958-59 for håndværk, industri og handel regnes til at udgøre ca. 26 millioner kroner. I Schweiz, der jo ikke har større lærlingeantal end Danmark, ofres der i 1955 135 millioner danske kroner. I Sverige, der har et langt mindre antal lærlinge end Danmark, var der i 1957-58 anslået 130 millioner danske kroner.“

Ja men er det så ikke rigtigt, at også i vort land må vi af hensyn til de unge og deres ønske om uddannelse sikre de midler, der er fornødne dertil?

I det tredje lovforslag, om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring, foreslås det, at man skal tage understøttelsen fra de unge, der nægter at lade sig henvise til kursus. Min gruppe finder ikke denne bestemmelse rigtig. Vi finder ikke, det kan være tilfredsstillende, at man ved tvang vil henvise unge til kursus. Det er betydelig bedre at sørge for — og det tror jeg man kan — at skolerne får et ry, som virker tiltrækkende for de unge, fremfor at gennemføre sådanne drastiske foranstaltninger, som jo kan bevirke, at der kommer unge til skolerne, som ikke ønsker at komme der, og at de så virker nedbrydende på undervisningen og for kurserne i det hele taget.

Med disse bemærkninger skal jeg udtale, at min gruppe vil støtte de to lovforslag, men ikke det sidst omtalte om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring, idet det dog er vor opfattelse, at man bør gå videre, end det er foreslået i de to lovforslag.

Arbejdsministeren (Bundvad): Da jeg hørte på den ærede kommunistiske ordfører,

var jeg noget i tvivl om, hvorvidt jeg skulle kunne takke samtlige ordførere for tilslutning, men det kan jeg altså efter det ærede medlems slutbemærkning, og det gør jeg gerne.

Jeg er overordentlig godt tilfreds med, at samtlige partier har sagt, at der her foreligger en opgave, som skal løses. Jeg skal straks tilføje, at jeg naturligvis har været opmærksom på, at der er faldet mange kritiske bemærkninger, men det afgørende er, synes jeg, at samtlige folketingets partier er indstillet på, at denne opgave skal løses, og hvis vi har denne indstilling, må det også være muligt gennem en udvalgsbehandling at arbejde sig frem til et resultat.

Jeg tror for øvrigt, det er rigtigt, at vi indstiller os sådan. Vi har, kan jeg vel tillade mig at sige, i alt for lang tid forsømt de ikke-faglærtes faglige uddannelse. Vi står over for i stigende grad at skulle industrialisere og at skulle trække på netop den arbejdskraftreserve i industriel henseende, som de ikke-faglærte udgør. Skal vi tilpasse os den strukturændring, der stadig finder sted ved vandringer fra land til by, nye markedsdannelse, den tekniske udvikling i sig selv, automatisering, fredelig udnyttelse af atomkraften o. s. v., må vi vide med os selv, at vi går ind i en tidsperiode, hvor det netop er den faglige, tekniske uddannelse af arbejdspladsernes folk, der bliver afgørende for, hvor meget vi når, hvor meget vi kan få at leve af og dele med hinanden. Derfor tror jeg, denne indstilling er rigtig.

Så kan man naturligvis rejse tvivl, som det ærede medlem hr. Axel Kristensen gjorde, om det nu er den rigtige vej, vi har fundet. Vi skal altså en vej frem, og jeg har vel lov til at sige, at det system, vi har for den faglige uddannelse, lærlingeuddannelsen, har i hvert fald ikke hidtil kunnet løse vore ufaglærtes problem. Det er derfor, man har overvejet, om man kunne gå en anden vej. Det er derfor, man har nedsat en kommission, efter at vi for 3 år siden ændrede lærlingeloven, og i kommissionen har så repræsentanter for både arbejdere og arbejdsgivere fundet frem til det resultat, som jeg har forelagt med visse ændringer, som jeg syntes vi måtte have.

Jeg kan godt forstå det ærede medlem hr. Axel Kristensens grundtanke: at man